

(<http://www.nuvol.com/punt-de-llibre/>)

Barcelona, 15 de Maig 2013

Connecta't

- [Calàndria \(/calandria/\)](#)
- [Punt de llibre \(/punt-de-llibre/\)](#)
- [Homo Fabra \(/homo-fabra/\)](#)
- [El web negre \(/elwebnegre/\)](#)
- [L'Apuntador \(/apuntador/\)](#)
- [Cast@fiore \(/castafiore/\)](#)
- [Pantalles \(/pantalles/\)](#)
- [Galeries \(/galeries/\)](#)
- [L'Avenc \(/lavenc/\)](#)

[Portada \(/\)](#)

[Notícies \(/punt-de-llibre/noticies/\)](#)

[Crítica \(/punt-de-llibre/critica/\)](#)

[Entrevistes \(/punt-de-llibre/entrevistes/\)](#)

[Opinió \(/punt-de-llibre/opinio/\)](#)

[Vinyetes \(/vinyetes/\)](#)

Cercar

Joan Garí: “Els finals felços no existeixen, ni en les novel·les ni en la vida real”

Jordi Llavina (<http://www.nuvol.com/autor/jordi-llavina>). Vilafranca (<http://www.nuvol.com/lloc/vilafranca>).
/ 13.05.2013

Follow @nuvol_com

M'agrada 0

Tweet 0

0

Joan Garí acaba de publicar *El baneari*, a l'editorial 3 i 4. De Joan Garí tenim notícies regulars gràcies als seus articles a l'Ara i al seu blog [Ofici de lector \(http://oficidelector.blogspot.com/\)](http://oficidelector.blogspot.com/). Jordi Llavina hi ha conversat llargament al programa de llibres [L'última troballa \(http://programes.laxarxa.com/programa/l-ultima-troballa\)](http://programes.laxarxa.com/programa/l-ultima-troballa), que s'emet des de Vilafranca del Penedès cada diumenge de 22h a 23h per la Xarxa.

(<http://www.nuvol.com/wp-content/uploads/2013/05/Joan-Gari-00098.jpg>)

Joan Garí acaba de publicar la novel·la 'El balneari' a 3i4 | Foto Ramon Usó

Altres articles del mateix autor

[El viatge en autobús \(http://www.nuvol.com/opinio/el-viatge-en-autobus/\)](http://www.nuvol.com/opinio/el-viatge-en-autobus/)

11.4.2013 **Opinió**

[Una porcellana \(http://www.nuvol.com/opinio/una-porcellana/\)](http://www.nuvol.com/opinio/una-porcellana/)

29.3.2013 **La Tria**

[Roger Vilà Padró: la filosofia dels marges \(http://www.nuvol.com/critica/la-filosofia-dels-marges/\)](http://www.nuvol.com/critica/la-filosofia-dels-marges/)

15.3.2013 **Crítica**

[Ramon Farrés: 'L'heretge de Soana' és una novel·la d'estil. \(http://www.nuvol.com/entrevistes/ramon-farres-lheretge-de-soana-es-una-novel-la-d'estil/\)](http://www.nuvol.com/entrevistes/ramon-farres-lheretge-de-soana-es-una-novel-la-d'estil/)

19.2.2013 **Entrevistes**

[L'home que encara fa servir barret \(http://www.nuvol.com/noticies/joan-rende-home-que-feia-servir-barret/\)](http://www.nuvol.com/noticies/joan-rende-home-que-feia-servir-barret/)

15.2.2013 **Notícies**

(<http://www.nuvol.com/ebooks>)

+ Llegits

1 [Comença el desallotjament de Can Piella \(http://www.nuvol.com/opinio/es-licit-desallotjar-can-piella/\)](http://www.nuvol.com/opinio/es-licit-desallotjar-can-piella/)

2 [Nit de poesia al Palau \(http://www.nuvol.com/noticies/poesia-al-palau/\)](http://www.nuvol.com/noticies/poesia-al-palau/)

En Joan Gomis és un escriptor encara sense obra que ja ha travessat la quarantena. De fet, es guanya les garrofes fent de negre literari, tot i que es prepara per escriure la seva pròpia novel·la, la seva primera novel·la. Aquesta és la seva ambició. S'ha separat fa poc de l'Eva, la seva dona.

En Gomis decideix canviar d'aires, i instal·lar-se a les Llacunes, un plàcid indret, a mil metres per sobre del nivell del mar: "Anomenen ací balneari un grup d'un centenar de cases agrupades entorn de la font de la Pedra".

Escriure, aquesta és la qüestió. A més, en Gomis no s'hi vol posar per poca cosa: "Jo volia ser Thomas Mann i no estava disposat per res del món a abaratar el meu somni". S'hi ha de posar amb un encàrrec editorial: una guia de la pel·lícula *Casablanca* per a lectors gais... mirar de rastrejar referències homoeròtiques en aquesta cèlebre pel·lícula

A les Llacunes, en Gomis hi coneixerà un personatge singular, amb el seu propi secret: el capellà Sòcrates Miró, amb qui travarà una forta amistat, basada en converses apassionades sobre un munt de temes

Jordi Llavina: *El balneari* és una novel·la d'idees. D'idees i de tall venturosament clàssic. El record de Thomas Mann, i, sobretot, de *La muntanya màgica* no ens abandona mai.

Joan Garí: Jo crec que la lectura de *La muntanya màgica* és una d'aquelles que marca un abans i un després en qualsevol biografia. Jo l'he llegida tres vegades i em segueix semblant un cim que, en cada escalada, t'ensenya coses noves: el paisatge canvia, tu mateix has canviat, el relat et suggereix matisos nous... Tot un món s'hi arbora esperant l'acte màgic del descobriment. Et sents realment, cada vegada, com quan Colom va arribar al Món Nou. I això ho pots provocar simplement encençant de nou la novel·la.

Jordi Llavina: Joan Gomis té les mateixes inicials que Joan Garí. Suposo que les coincidències s'acaben aquí... Tu has escrit molt, i bé..

Joan Garí: És clar que Joan Gomis és un alter ego de Joan Garí –"Madame Bovary c'est moi"–, però no cal oblidar que estem davant d'una obra de ficció. La ficció no estableix el pacte de veredicció que és necessari, per exemple, en un dietari (ja saps que jo n'he escrit alguns). La ficció permet inventar tot el que calga, divorciar-te (joestic, per sort, feliçment casat), inventar-te un ofici, una biografia... El més bonic de la novel·la és la llibertat que dóna a l'escriptor. I suposo que és per això que la novel·la, que és un malalt amb una perpètua mala salut, no desapareixerà mai com a gènere del nostre univers literari.

Jordi Llavina: "Ara que tinc més de quaranta anys i avalue la meua vida arribe a la conclusió que he conegut moltes dones i només una m'ha fet mal". Quan arriba a les Llacunes, però, en Joan Gomis ja no és estrictament un home ferit, sinó un home resolt a començar una nova vida...

Joan Garí: És simptomàtic que Joan Gomis, per a encetar una nova etapa en la seua vida, se'n vaja a un poble de muntanya situat a mil metres d'altura. La distància amb el mar –o amb el mal– li proporciona un espai on pensar i recalibrar la seua existència, un territori de solitud on pot dur a terme una operació d'introspecció que allà baix no podia. La màgia de la muntanya, en definitiva, consisteix a permetre el contacte de l'individu amb ell mateix, sense interferències ni sorolls exteriors.

Jordi Llavina: La seva mare mor essent ell molt jove. En Joan, durant una època de la joventut, va molt de putes. I hi ha una frase de son pare molt definitiva: "Les dones val més llogar-les que no pas comprar-les"...

Joan Garí: La història de la prostitució és la història del fracàs de les relacions entre homes i dones des d'un punt de vista històric. La puta no és només l'objecte d'un desig sexual més o menys brutal. És també un cau de confidències i un assaig general de virilitat en un món on s'espera del mascle determinades prestacions a què aquest no sempre arriba. El mite de la puta-confident o la puta-amiga és tan real i tan viscut com la trista realitat que tots coneixem ara de la tracta de blanques o l'esclavatge d'un ofici que es defineix com el més vell del món... juntament amb el periodisme. En tots dos, en efecte, hi ha alguna mena de gestió de la informació. I en la novel·la ho aprofite.

Jordi Llavina: A les Llacunes, Joan hi vol iniciar, com deia, una vida diferent. Llavors un dia entra al forn, i és com en aquella pel·lícula d'Eric Rohmer: la fornera, la noia que hi despatxa, li produeix una forta impressió...

- 3 [Hans Magnus Enzensberger: 'La poesia és omnívora'](http://www.nuvol.com/entrevistes/hans-magnus-enzensberger-la-poesia-es-omnivora/) (<http://www.nuvol.com/entrevistes/hans-magnus-enzensberger-la-poesia-es-omnivora/>)
- 4 [Crònica dels Premios Max "en català o valencià"](http://www.nuvol.com/noticies/cronica-dels-premios-max-en-catala-o-valencia/) (<http://www.nuvol.com/noticies/cronica-dels-premios-max-en-catala-o-valencia/>)
- 5 [Al pic del repicó](http://www.nuvol.com/noticies/al-pic-del-repicó/) (<http://www.nuvol.com/noticies/al-pic-del-repico/>)
- 6 [Tongo a los Max](http://www.nuvol.com/opinio/tongo-a-los-max/) (<http://www.nuvol.com/opinio/tongo-a-los-max/>)
- 7 [Ai, Iñaki, ai...](http://www.nuvol.com/vinyetes/ai-inaki-ai/) (<http://www.nuvol.com/vinyetes/ai-inaki-ai/>)
- 8 [Joan Garí: "Els finals felços no existeixen, ni en les novel·les ni en la vida real"](http://www.nuvol.com/entrevistes/joan-gari-els-finals-felicos-no-existeixen-ni-en-les-novel·les-ni-en-la-vida-real/) (<http://www.nuvol.com/entrevistes/joan-gari-els-finals-felicos-no-existeixen-ni-en-les-novel·les-ni-en-la-vida-real/>)
- 9 [Quatre per quatre, setze](http://www.nuvol.com/noticies/quatre-per-quatre-setze/) (<http://www.nuvol.com/noticies/quatre-per-quatre-setze/>)
- 10 [És oportú el concurs de la placa de les Glòries?](http://www.nuvol.com/noticies/es-oportu-el-concurs-de-la-placa-de-les-glories/) (<http://www.nuvol.com/noticies/es-oportu-el-concurs-de-la-placa-de-les-glories/>)

Activitat recent

facebook

Inicia sessió

Cal que hagi iniciat sessió a Facebook per a veure l'activitat recent de les teves amistats.

Eudald Puig reneix a Terrassa | Núvol
10 persones ho recommended.

Festival Internacional de Poesia de Barcelona avui al Palau | Núvol
Una persona ho recommended.

La Bête del ministre Wert | Núvol
3 persones ho recommended.

Complement social de Facebook

<http://www.bcn.cat/setmanapoesia/2013/ca/>

Joan Garí: Una impressió tan forta que és com Dante quan veu Beatriu i se la imagina com una figura celestial, sí. Supose que així es pot definir l'enamorament.

Jordi Llavina: La Nicole és romanesa, i un dia, quan la dona de fer feines diu a en Joan que s'ha d'absentar i que li durà una substituta, el protagonista se la troba davant la porta. Però no és ben bé la Nicole, tot i que són clavades com dues gotes d'aigua...

Joan Garí: Així s'introdueix la figura dels bessons, que sempre m'ha fascinat des que vaig passar alguns anys redactant el meu assaig *Un cristall habitat*, on indague, en forma de diccionari, la sort del mirall (o l'espill, que diem en català occidental) en la cultura occidental, tant en el camp de la literatura com de l'art o el cinema.

Jordi Llavina: El tema dels bessons: tema espinós, d'una gran rendibilitat literària: Nicole i Diana, en la seva perfecta simetria física, encarnen ànimes diferents, ¿no?

Joan Garí: Els bessons ens fascinen des de sempre: jo en *Un cristall habitat* faig referència a moltes de les històries de bessons ja des dels orígens de la nostra cultura: Caïm i Abel, Ròmul i Rem... En el cinema hi ha algunes pel·lícules interessants sobre el fenomen, com *The Dark Mirror* de Robert Siodmak o *La double vie de Véronique*, de Krzysztof Kieslowski.

Jordi Llavina: Recordo una novel·la molt bona de Moravia, '1934', en què també s'abordava aquesta qüestió...

Joan Garí: No la conec. Me l'apunte.

Jordi Llavina: La relació amb la Nicole no reïx... Jo ho celebro, això. Perquè crec que la Nicole és un símptoma. En Joan Gomis ja es pot fixar en altres dones que no són l'Eva...

Joan Garí: Efectivament, això és la demostració de la superació d'una relació fracassada. Quan algú pateix un fracàs sempre pensa que no es tornarà a enamorar mai més, però l'experiència demostra que no és així.

Jordi Llavina: Un dels personatges forts, potents, de la novel·la és el capellà esquerranós, Sòcrates Miró. Sent com és, un present que, en una comunitat tan petita, que busca la canonització d'una màrtir, acabarà condemnat...

Joan Garí: Sòcrates és un personatge que crec que despertarà molta simpatia en el lector, perquè, com tu dius, té les de perdre d'entrada. Avui dia un capellà d'esqueres és com un venedor de neveres al Pol Nord. L'església actual s'ha tancat molt, s'ha refermat en unes postures conservadores inaudites, sobretot si es té en compte que només fa mig segle del Concili Vaticà II. Però a mi m'agraden aquests lluitadors que van contracorrent, que no volen renunciar a un univers d'espiritualitat però volen conjuminar-lo amb un compromís amb la societat real.

(<http://www.nuvol.com/wp-content/uploads/2013/05/Joan-Gari-Foto-Bromera.jpg>)

Jordi Llavina: Les converses entre Gomis i Miró recorden, en efecte, les de Naphta i Setembrini a *La muntanya màgica*. Parlen de, per exemple, Déu...

Joan Garí: Jo sóc agnòstic, val a dir, però m'interessa molt el món de les religions. De fet, la Bíblia ocupa, en el meu rànquing particular, la mateixa posició que *La muntanya màgica* (o que *À la recherche du temps perdu*, de Proust). Em fascina el conjunt de relats fundacionals de l'Antic Testament i els Evangelis, i em fascina també, ara mateix, tot el món decadent i ple d'intrigues i de misteris del Vaticà. Si alguna cosa ha sabut fer l'Església –a banda de posar a termini fix el missatge de Jesucrist– és crear un món simbòlic i una parafernàlia extraordinària, en què tots, ho vulguem o no, estem immersos.

Jordi Llavina: Però també de la hipocresia de la societat en què vivim, i de dones...

Joan Garí: La dona és la víctima de la hipocresia d'una societat masclista que, amb la boca petita, reclama la igualtat, però després no l'aplica a la pràctica.

Jordi Llavina: Curiosament, en la formació literària de Gomis ha pesat enormement les pàgines d'una Bíblia per a infants que li llegia la seva mare de ben menut...

Joan Garí: Sí, perquè la mare de Gomis va morir quan ell era molt menut, i això el va marcar. Tot el que té a veure amb la mare –com la lectura del llibre que dius– el va marcar irreversiblement.

Jordi Llavina: Hi ha, en *El baleari*, algunes observacions molt valuoses sobre l'art de la novel·la (i sobre la mena de novel·la que vol escriure el protagonista). Per exemple, aquesta: "Jo havia imaginat per a la meua novel·la un univers de fantasia exòtica. No se m'ocorria que el secret poguera estar en la distància curta i que era la meua vida quotidiana, la meua vida real, el que podia fornir-me els vímets amb què podia ordinar el meu material novel·lesc". Aquí adverteix que Garí ha influït poderosament damunt Gomis...

Joan Garí: No, mira, això simplement vol dir que moltes vegades els escriptors ens pensem que la matèria novel·lesca ideal la podem trobar en l'Edat Mitjana, o en una aventura en la selva del Zaire, o en la descripció de la batalla de Waterloo. Però, al final, la lliçó és que la matèria de ficció més interessant sempre la tenim al costat nostre, simplement observant les persones, la realitat més immediata. Hi ha altres mons, però estan dins d'aquest.

Jordi Llavina: Barrejada amb la solidesa diguem-ne ideològica de la novel·la (n'he dit novel·la d'idees), hi ha el suspens per saber com acabarà aquesta estranya relació amb les bessones...

Joan Garí: Com tu dius, és un suspens, així que no ho desvelarem, no... Que ningú espere, però, una novel·la de *Happy End*. Els finals feliços no existeixen, ni en les novel·les, ni en el cinema, ni en la vida real.

Jordi Llavina: En una conversa entre el capellà i el protagonista, llegim: "Tots els perdedors ens assemblem". Però, ¿perdedors? Tots dos han optat per ser lliures. I se n'han sortit!

Joan Garí: Són perdedors dins l'estructura social on viuen, Sòcrates enfront de la línia oficial de la seua Església i Gomis amb la relació amb el seu editor, que li demana coses que no li interessien.

Jordi Llavina: Per cert, en la meua apreciació del cos d'una dona, a mi també m'interessen molt les mans i els ulls...

Joan Garí: Les mans d'una dona poden arribar a ser matèria d'una sensualitat molt refinada, com diuen que són els peus en la cultura xinesa tradicional. En això sí que coincidim. Joan Gomis i Joan Garí.

(http://www.nuvol.com/wp-content/uploads/2012/05/Joan-Garí-vist-per-Joan-Antoni-Vicent-e1368398988115.jpg)

Joan Garí vist per Joan Antoni Vicent

Jordi Llavina: Un altre dels grans temes d'El balneari, les relacions entre pares i fills. La relació entre Joan Gomis i son pare no és dolenta, però no té llum, està condemnada a morir-se d'inanició...

Joan Garí: La relació pare-fill és un niu de conflictes i no necessitàvem que vingués el reverend doctor Sigmund Freud per a certificar-ho. L'única manera que el fill té de ser lliure és desfer-se del lligam patern, traïr aquest lligam. Això és inevitable, però només els pares que ho accepten i, d'alguna manera, ho afavoreixen poden ser felïços. Òbviament, el pare de Joan Gomis no és un home felïç.

Jordi Llavina: Amb el pare malalt, revisem la qüestió de la dignitat: “Un home a qui li han de donar farinetes amb una cullera petita ha de suportar la ignomínia d'un fill”.

Joan Garí: El pare té una mala mort, i per a un home com ell, que sempre havia vist la vida amb un rictus de suficiència als llavis, això, en la mesura que se n'adona, ha de ser insuportable. Però llavors el fill pateix per ell. La mort del pare el reconcilia amb el fill, és així de terrible.

Jordi Llavina: Aquesta és una novel·la de parelles de personatges: Gomis i son pare, Gomis i Sòcrates Miró, Sòcrates Miró i el personatge que encarna el seu secret, Diana i Nicole...

Joan Garí: Molt bona observació, en efecte. La vida són les relacions duals que podem establir-hi: amb l'amant, amb l'amic o amiga... Precisament la relació amb els pares és tan complexa perquè és una relació a tres, un autèntic triangle d'amors i odís. Cada fill ha de buscar el seu lloc en relació al seu pare i a la seua mare. I, si hi ha germans, la cosa es complica d'una manera bàrbara...

Jordi Llavina: Al final, Gomis reconeix que caldrà buscar una “muntanya més alta”. Jo crec, però, que la seva estada a les Llacunes ha complert l'objectiu: és un altre, ell és un altre. Millorat.

Joan Garí: No es baixa sense canvis d'una muntanya. Efectivament, jo crec que Gomis ha aprofitat el temps, i tot el que ha après a Les Llacunes fonamentarà una altra etapa decisiva de la seua vida. Crec que, al final, la sensació que produeix la novel·la –tot i que això m'ho hauran de confirmar els lectors– és positiva. L'experiència muntanyenca ha valgut al pena i el protagonista, tot i que les coses no li surten com ell voldria, s'adona que hi ha après coses fonamentals.

Jordi Llavina
(http://www.nuvol.com/autor/jordi-llavina)
(http://www.nuvol.com/autor/jordi-llavina)

M'agrada 0

Tweet 0

0

Etiquetes:

[El Balneari \(http://www.nuvol.com/tag/el-balneari/\)](http://www.nuvol.com/tag/el-balneari/) | [Joan Garí \(http://www.nuvol.com/tag/joan-gari/\)](http://www.nuvol.com/tag/joan-gari/) | [Jordi LLavina \(http://www.nuvol.com/tag/jordi-llavina/\)](http://www.nuvol.com/tag/jordi-llavina/) | [Thomas Mann \(http://www.nuvol.com/tag/thomas-mann/\)](http://www.nuvol.com/tag/thomas-mann/)

Deixa un comentari

L'adreça electrònica no es publicarà Els camps necessaris estan marcats

amb *

Nom *

Correu electrònic *

Lloc web

Comentari *

[Enviar](#)

O Comentarís

[Qui som \(http://www.nuvol.com/qui-som/\)](http://www.nuvol.com/qui-som/) · [Manifest \(http://www.nuvol.com/manifest/\)](http://www.nuvol.com/manifest/) · [Avis legal \(http://www.nuvol.com/avis-legal/\)](http://www.nuvol.com/avis-legal/) · [Contacte \(http://www.nuvol.com/contacte/\)](http://www.nuvol.com/contacte/) · [Política de privacitat \(http://www.nuvol.com/politica-de-privacitat/\)](http://www.nuvol.com/politica-de-privacitat/) · [Normes de participació \(http://www.nuvol.com/normes-de-participacio/\)](http://www.nuvol.com/normes-de-participacio/) · [Patrocinadors \(http://www.nuvol.com/patrocinadors/\)](http://www.nuvol.com/patrocinadors/)

[Disseny Web: iEstrategic \(http://www.iestrategic.com\)](http://www.iestrategic.com)